

Elena Buric

DREPTUL
DE A
NU
ÎNJURA

București, 2025

Desen coperta – *Elena Buric*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURIC, ELENA

Dreptul de a nu înjura / Elena Buric. - București : Bifrost,
2025

ISBN 978-630-6514-48-9

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare
nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2025

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

DREPTUL
DE A
NU
ÎNJURA

Cuprins

Ca de la anonim la anonim	9
Cartea care doare	16
Zodia trenului	28
Pe frontul educației socialiste	54
Prin ceața libertății	81
Odissea unui hoț patriot	90
Școala tuturor întâmplărilor	103
Mahărul politic	110
De vină e muzica	119
Un drac de bac	123
Elevi, profesori și lume	140
Confesiuni răzlețe	162

Ca de la anonim la anonim

Salut!

Sunt Zinu Zet și n-am mai înjurat de ceva timp. Nu știu cât o fi trecut de atunci.

Să fie luni, poate ani. Nu îndrăznesc să speculez. Pot doar să constat o absență liniștitoare.

Așadar, sunt Zinu Zet și sunt aproape sigur că m-am lăsat de înjurat. Nu a fost planificat. Deși mi-aș fi dorit. Cum vă spuneam, nici nu mi-am dat seama când s-a întâmplat exact. Doar că, la un moment dat, mi s-a părut că mă port ciudat. Nu-mi dădeam seama în ce fel anume. De parcă aș fi pierdut bagajul altcuiva.

Nu, n-am fost la psiholog. Să vă spun sincer, nici n-aș ști cu ce să încep. I-aș risipi omului timpul, iar eu aș rămâne cu frustrarea că nu am spus esențialul. Sau aș divaga, în loc să răspund la întrebări. Pentru că vorbesc mult. Oricum, presupun că, pentru a te despovăra de un viciu, trebuie să aduni toate forțele tale ascunse și să stai cu ele la taifas. S-o intuiești pe cea mai influentă și să urzești, împreună cu ea, cea mai iscusită strategie de convingere.

De ce mă adresez vouă? Bună întrebare. Poate că printre voi s-or fi aflând destui ca mine. Sau care au pe cineva apropiat aflat în situația mea. E ca de la anonim la anonim. Nădăjduiesc ca, stând de vorbă cu voi, să lămuresc acel ceva ce nu s-a potrivit bine în alcătuirea mea sau în interferențele mele cu lumea. Și,

cine știe, să-mi recapăt identitatea. Să aflu ce e în neregulă cu mine.

Pe de altă parte, nici nu cred că există vreo asociație a înjurătorilor anonimi, în care să mă înscriu, apoi să stau la taclale cu tovarăși de viciu. Dacă da, atunci trebuie să fie o ligă enormă, cu filiale pe națiuni, vârste, ocupații, figuri de stil, pe niveluri de gravitate ori profanare și mai știu eu ce. Ar zdrobi orice societate secretă.

Te ia cu ameteală numai dacă te gândești ce partid colosal ar putea înființa înjurătorii, ce doctrină politică năbădăioasă l-ar fundamenta. Cu ce guvernare transnațională ne-am pricopsi.

De ce nu mă confesez familiei, prietenilor? Chiar așa. Că bine ziceți! Uneori o fac. Totuși, cred că libertatea pe care mi-o oferiți voi e mai liniștitoare decât înțelegerea afectuoasă a celor apropiați.

Nu am înjurat dintotdeauna. De fapt, toată copilăria și tinerețea am fost exact opusul unui înjurător. Cred și astăzi că limbajul e în puterea noastră rațională. Nu noi sub puterea lui irațională. Mi se spuneau deseori lucruri destul de contradictorii pe tema modului meu de exprimare. Ba că e prea formal sau prea elevat, ba că e sofisticat sau sclifosit, deci dubios pentru un bărbat. Depinde cine își dădea cu părerea.

Problema bărbăției limbajului părea una destul de serioasă, de vreme ce erai cântărit după mușchii și testosteronul cuvintelor. Eu, unul, mă simțeam în regulă cu mine însumi și cu lumea. Mi se părea că nu vorbesc într-un fel, ci în mai multe. După cum se înfășura gândul. Cred că mă adapтам la interlocutor, dar mă străduiam să nu-i preiau nici particularități lingvistice, nici gesturi ori expresii faciale. Poate că voi reuși să explic de ce.

Cuvintele creșteau și se transformau o dată cu mine, unele cu revelații de toate felurile, altele cu infidelități neașteptate, multe cu patologii necunoscute. Încercam să le aleg cu grijă, fiindcă am credința că suntem ceea ce vorbim.

Cu toate acestea, din vocabularul meu de toate zilele lipseau înjurăturile. Nu știu dacă vă interesează de ce sau când le-am inclus în obiceiurile mele verbale. Dar sunt sigur că unii dintre voi se întreabă, ușor amuzați, poate chiar neîncredători sau intrigati: „Pe bune? Cum poate cineva să nu zică și el, acolo, măcar o vorbă de duh, un cuvințel din cele necuviincioase, cum necuratul se răcorește un astfel de om? Zice „Of, of, of și vai de mine!”? Că trebuie să se exteriorizeze și el cumva! ”

Aveți perfectă dreptate. La necaz, orice om suduie, ocărăște. Eu nu. Adică până să cad pradă injuriei. De acord, spuneam „Incredibil!”, „E de groază!”, „Nu se poate așa ceva!”, „Dă-o încolo de treabă!” și alte câteva platitudini. Mi-o fi lipsit vreo genă responsabilă cu soiul ăsta de limbaj. În credința mea, posibil naivă, există mii, poate zeci de mii de cuvinte și expresii care pot înlocui înjurătura. La nevoie, poți crea altceva în loc. Oamenii nu conștientizează întotdeauna câtă putere zace în cuvânt.

Cineva care nu înjură poate fi extrem de plictisitor, nu-i așa? Ridicol, chiar. N-are sare și piper. Într-adevăr, eu lăsam impresia cuiwa care ține regim.

Pentru că, vedeți voi, înjuratul nu e un condiment, ci un drog greu. Un narcotic ce te mânăncă de viu. Crezi că te eliberezi de mânie azvârlind-o asupra altuia sau asupra lucrurilor cu tot veninul din ea. Fals. Îți modifică ființa, ți-o otrăvește, te slujește, te anihilează. În timp ce îl nimicește pe cel vizat cu puterea celei mai întunecate vrăjitorii. Un atac original absolut. Simbolic, ar

zice unii. Țintește aproape exclusiv stirpea. Înjurătura este cea mai ciudată călătorie în timp. Cu un țel precis: să suprimă din trecutul încă necreat orice sămânță potențială din care vei fi putut fi zămislit.

Înjurătura este un viol verbal. Nu doar când implică obscenitatea actului sexual. O agresiune de o complexitate neînchipuită, cu perversități simultane ce abolesc umanitatea însăși. Forma practică de mine, drăcuitul nesăbuit, reprezenta un drept pe care nu mi-l dădea nicio instanță morală. Aceea de a surghiuni, prin vorbă, către tenebre. Cine eram eu să trimit pe cineva în iad?

Vă rog să mă iertați. Fără să-mi dau seama, am început s-o fac pe filosoful.

Ceea ce mă preocupă pe mine e când m-am apucat de înjurat. Momentul zero.

De ce? Fiindcă simt că din viața mea lipsesc niște ani. Nu știu cum și când s-a produs jaful. Dar se prea poate ca în hiatul acela, în absența mea din mine însumi, să se fi strecurat șarpele suierător al ocării, al vorbelor străine de ființa mea. Nu că aș fi perfect. Dimpotrivă. Sunt laș, inconsecvent, superficial, dezorganizat, nu duc lucrurile până la capăt. Nehotărâre, prudență excesivă. Sunt inconsistent. Lista e mai lungă. Însă, mai presus de orice, sunt un analfabet funcțional în materie de viață, fiindcă m-a străbătut ca un supersonic și n-am înțeles mare lucru din ea. Dar măcar, când nu înjuram, eram eu, cu bune și cu rele, era însușirea mea particulară.

M-am trezit deodată spunând lucruri bizare. Nu vorbeam. Drăcuiam. Turuiam blestemății. Ca și cum o epidemie verbală pusese stăpânire pe mine. Una gândeam și alta vorbeam.

Problema e că habar nu am în ce împrejurări m-am molipsit. Că o fi fost ceva contagios sau că s-o fi defectat oarece mecanism de decodare în gândirea mea, important e că mă părăsisem. Mă despărțisem de mine însumi folosind nu cuvinte luate cu împrumut și nerestituite, ci niște entități mutante despre care nu știam că zac în mine.

Dacă nu fusesem modificat, dacă necuratul nu-și băgase coada, atunci n-ar mai rămâne decât varianta smintelii. Vă aigur că am luat-o în calcul. Totuși, presupunând că nu sunt nici dus cu pluta, nici că forțe obscure nu au intervenit în existența mea, atunci ce-ar mai rămâne? Nu sunt bigot, cu Dumnezeu am rânduiala mea personală, e un meleag intim. Nu sunt adept al teoriilor conspirației și nici mi-a trecut prin cap că am fost răpit de extraterestri. La ce le-aș fi fost de folos?

Nu sunt nici pe rețele. Serios. Ai zice că nu exist. Cine știe, poate că nici nu sunt real.

De câteva ori am intrat pe diverse forumuri, cu pseudonim, ca toată lumea. Mânat de curiozitate. Am observat că, indiferent ce s-ar fi discutat, oamenii se rățoiau unii la alții, bășcălia avea întâietate, dreptul la opinie nu exista. Insultele teribile țineau loc de contraargumente, etichetarea negativă îngroșa gluma. Și se pornea stihia.

Am postat și eu un mesaj, la care nu am primit decât câteva reacții firave. Mesajul meu conținea trei întrebări: „*De ce credeți că oamenii înjură? Cunoașteți pe cineva care n-o face? Dacă da, cum vi se pare persoana respectivă?*”

Din răspunsuri, am dedus că nu mă luase nimeni în serios. De la „*Tu faci mișto de noi? Chiar te freacă grija? Las-o-n paparudă! Păi nu înjurăm cu toții?*”, până la „*Ce, ai de făcut o*

temă pentru școală? Atunci ai greșit adresa. Vezi că sunt site-uri cu rezolvări de teme”.

A doua și ultima oară am recurs la un joc infantil. Pe un alt forum. Voiam să descopăr ce întrebări ar fi avut un impact mai însemnat asupra utilizatorilor. Fanteziste? Grave, dramatice? O flecăreală fără sens, condimentată cu puțin mister? Am scris prima ineptie care mi-a venit în cap:

„Încerc să contactez o persoană care poate avea ca nume de utilizator orice combinație de iarbaverde. Legat, dezlegat, de pe alte forumuri sau rețele, nu contează. Este important. Toate informațiile sunt binevenite. Mulțumesc!”

M-am trezit cu o revărsare de bunăvoință. Vă prezint doar câteva dintre răspunsuri:

„Care-i sfârâiala, dude? Racolează ăștia de la FBI sau CIA sau de la băieții cu criptomonede? Se pune de vreo hackăreală? Că mă bag!”

„Ce hecăreală, bro, n-ai mirosit că e un mother f*** de drogat? Iarbă, nu vedeți? A pierdut urma la dealer, bro”

„pariu c-a pierdut la joace și n-a plătit?”

„are you sure, man? chiar vrei să-l găsești? ți-a tras clapa, zic bine? Las-o așa! Mai găsești tu unul ca el, nu-i big cheese”

„Bă, frățică, bagă un search pe Tor și dă-i la manivelă câteva .onion cu ce vrei tu. Ți-l găsesc băieții imediat pe panarama aia a ta”

„iarbaverde c'est moi ! lol” mesaj urmat de redundanțele multor emoticoane puse pe răs.

Doar o părere mai rezonabilă:

„Cred că îți faci iluzii. Cauți acul în carul cu fân. Pardon! În iarbă, ha, ha!

Cum nu mi se pare că tema înjuratului preocupă pe cineva, am decis să vă scriu.

Abuzez de timpul și de răbdarea voastră, dar, povestindu-vă, mă ajută să-mi amintesc. Altfel spus, să înțeleg.

Ce-mi apare cu claritate este faptul că, de timpuriu, am atras asupra mea înjurătura. Nu înjuram, dar se lipeau vorbele grele de mine ca de magnet. Primele croșee verbale mai serioase pe care le-am încasat sunt legate de militărie și de lectură.

Vă las pe voi să deslușiți ce și cum, dacă aveți răbdare. Dacă nu, vă mulțumesc oricum, fiindcă le aveți și voi pe ale voastre.

